

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. B.**, zast. JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou, se sídlem Májová 606/35, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 83/2025-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Ten podle žalobce spočíval ve skutečnosti, že mu žalovaný vrátil jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 12. 9. 2025 jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025 (dále jen „lex Ukrajina“), neboť žalobce dříve získal dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie (Rumunsko), ačkoliv přes Rumunsko pouze vstoupil na území Evropské unie a přes tuto zemi pouze tranzitoval do České republiky, kde si pobyt udělený v Rumunsku zrušil.

[2] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) výrokem I. rozhodl, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil dne 12. 9. 2025 žalobci uvedenou žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Výrokem II. pak městský soud žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci.

[3] Městský soud poukázal na to, že ač žalobce v žalobě poukazuje na jiný důvod nepřijatelnosti jeho žádosti [§ 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina], než podle kterého postupoval žalovaný, jsou přesto žalobcovy námitky způsobilé zpochybnit i postup žalovaného podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina.

[4] Městský soud se tudíž dále zabýval tím, zda lze v dané věci aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, nebo zda je toto ustanovení v rozporu s unijním právem. Poukázal na to, že na § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina je třeba nahlížet ve světle dosavadní judikatury vztahující se k § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona. Odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, ECLI:EU:C:2025:133 (dále jen „Soudní dvůr“ a „rozsudek ve věci *Krasiliva*“), na nějž navázalo velké množství rozsudků Nejvyššího správního soudu, a dodal, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina propojuje původní samostatné důvody nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina a nově k nim připojuje kumulativní podmínku, a sice předchozí oznámení o riziku vyčerpání kapacit podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina.

[5] Městský soud uvedl, že je klíčové, že žadateli vzniká nárok na „*přiznání dočasné ochrany*“ již na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), pokud splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2022“). Žadateli vzniká nárok na to, aby si zvolil hostitelský stát a v důsledku vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně i na to, aby se přemístil do státu jiného. V té souvislosti také městský soud rekapituloval postup, jakým má žalovaný s žádostmi osob uvedených v informačním systému *Temporary Protection Platform* (TPP) nakládat. K tomu dodal, že ani z pozdějšího prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2025“) neplyne, že by členský stát mohl vrátit žádost žadatele jako nepřijatelnou bez jejího věcného posouzení.

[6] Městský soud uzavřel, že žalobce výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany splňuje a žalovaný nevyvrátil závěry dosavadní judikatury o možnosti opětovně požádat o dočasnou ochranu v České republice v rámci sekundárního pohybu žalobce. Jelikož žalobci svědčí právo volby hostitelského státu, postup žalovaného, který jeho žádost vrátil jako nepřijatelnou, představuje zásah, jehož důsledkem byla nemožnost, aby žalobce uvedené právo realizoval. Žalobce přitom úspěšně zpochybnil první z kumulativních předpokladů, jichž je třeba pro závěr o nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, a proto městský soud považoval za nadbytečné zabývat se druhou z kumulativních podmínek (vyplývající z § 3 odst. 3 lex Ukrajina). Ve vztahu k této druhé podmínce pak městský soud odkázal na svoji judikaturu (rozsudky ze dne 10. 11. 2025, sp. zn. 18 A 102/2025 a ze dne 21. 10. 2025, sp. zn. 17 A 123/2025), v nichž se jí detailně věnoval.

II.

pokračování

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel předně uvádí, že Nejvyšší správní soud by měl při svém rozhodování zvážit opětovné položení předběžné otázky s tím, že „*všechny případy by měly být do té doby přerušeny*“, a to jak u soudů, tak na úrovni správního orgánu.

[9] Pokud by mělo existovat právo sekundárního pohybu, muselo by podle stěžovatele plynout přímo z textu směrnice o dočasné ochraně. Přímý účinek směrnice však vyžaduje, aby bylo jasně, přesně a bezpodmínečně formulováno právo, které je jednotlivci garantováno. Takové ustanovení ale ve směrnici chybí. Ani normativní text prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2022 právo sekundárního pohybu neobsahuje. Naopak, prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2025 potvrzuje, že předchozí výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem nebyl správný. Stěžovatel zdůrazňuje, že sekundární pohyb nepředstavuje „*prcháání z válečného konfliktu*“, ale pouhé stěhování žadatelů.

[10] Ve vztahu k bodům 4 a 6 odůvodnění prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2025 stěžovatel upozorňuje na to, že žádný z těchto bodů, ani rozsudek ve věci *Krasiliva* nepožadují asistenci orgánů členského státu ve vztahu k držiteli dočasné ochrany při „*zrušení jeho dočasné ochrany*“ v jiném členském státě. Podle stěžovatele výkladové pravidlo bodu 6 odůvodnění prováděcího rozhodnutí z roku 2025 poskytuje rovněž výklad bodu 5, který se týká vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Rada tím podle něj dala najevo, že žádosti osob, které jsou oprávněny k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státu, by měly být bez dalšího zamítnuty, a upřesnila též význam dohody o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně.

[11] Stěžovatel má za to, že právo přestěhování se v rámci Evropské unie náleží pouze občanům Evropské unie, nikoli příslušníkům třetích zemí oprávněně pobývajícím na území některého z členských států. Rada nemůže prováděcím rozhodnutím rozšířit rozsah práv, která jsou osobám požívajícím dočasnou ochranu přiznána. Pokud tedy právo sekundárního pohybu neplyne přímo ze směrnice o dočasné ochraně, nelze jej dovozovat z prováděcího rozhodnutí z roku 2022. Stěžovatel dále poukazuje na rozsudek ze dne 19. 12. 2024, *Kaduna*, C-244/24 a C-290/24, ECLI:EU:C:2024:1038, v němž Soudní dvůr upozornil, že toto prováděcí rozhodnutí nemůže být v rozporu s uvedenou směrnicí, ani ji měnit. Jeho smyslem je pouze vyjasnit obsah ustanovení směrnice a určit způsoby jejich provádění.

[12] Podle stěžovatele je sporný výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem, podle něž pokud Česká republika jednou učinila spolu s ostatními státy prohlášení podle čl. 11 směrnice, je jím navždy vázána, ledaže by se s každým členským státem individuálně dohodla jinak. Čl. 11 směrnice o dočasné ochraně je navíc podle stěžovatele irrelevantní, protože druhotné pohyby neřeší. Stěžovatel odkazuje rovněž na společné prohlášení Německa a České republiky, které podle něj interpretaci prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2022 dále osvětluje. Stěžovatel proto nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle něhož nové body odůvodnění prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2025 na závěrech dosavadní judikatury nic nemění.

[13] Stěžovatel opakuje, že v případě druhotného pohybu již nejde o situaci, kdy daná osoba prchá z válečného konfliktu. Pro stěhování těchto osob Česká republika počítá s využitím standardních migračních kanálů, tedy s podáním žádosti o pobytové oprávnění prostřednictvím Generálního konzulátu České republiky ve Lvově (a to i vzdáleně). Tuto argumentaci stěžovatel podporuje odkazem na statistické údaje, z nichž má vyplývat, že většině takových žádostí v roce 2024 a v lednu až září 2025 bylo vyhověno, přičemž převážnou část těchto žádostí podávají osoby, které pobývají v režimu dočasné ochrany na území jiného členského státu. Neudělením dočasné ochrany tedy dotyčná osoba není vystavena povinnosti vrátit se na Ukrajinu, nýbrž má reálnou možnost získat pobytové oprávnění.

[14] Závěrem stěžovatel odkazuje na legislativní proces v souvislosti se změnou lex Ukrajina (provedenou zákonem č. 314/2025 Sb. s účinností od 3. 9. 2025), v jejímž rámci došlo k přijetí v dané věci použitých § 3 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. V podrobnostech popisuje průběh jednání Poslanecké sněmovny PČR s tím, že z dostupných podkladů je zřejmé, že se pozměňovacím návrhem řádně a vědomě zabývala a že byl podpořen napříč politickým spektrem. Stěžovatel dodává, že „*v posledním období se situace dramaticky zhoršuje*“ a že eviduje zhruba 100% nárůst počtu žádostí o dočasnou ochranu a že počet žádostí je nejvyšší od konce první vlny žádostí v roce 2022.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina není rozporný s unijním právem, a proto podle něj postupoval. Ve směrnici o dočasné ochraně jakožto minimálním standardu žádné mezery nejsou, v neřešených otázkách mají členské státy prostor pro vlastní úvahu. Nesouhlasí tedy s městským soudem v jeho závěru, že nemohl žalobcovu žádost odmítnout jako nepřijatelnou, ale měl ji věcně posoudit. Zastává názor, že není co posuzovat.

III.

[16] Žalobce svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

IV.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval sekundárním pohybem osob, jejichž žádost o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice shledal stěžovatel nepřijatelnou, protože jim dříve oprávnění k pobytu přiznal jiný členský stát Evropské unie, a také zcela totožnými námitkami stěžovatele, které nastolil i v nyní projednávané věci. Čtvrtý senát tak neshledal důvody odchýlit se nejen od závěrů dosavadní judikatury (kterou městský soud v napadeném rozsudku označuje jako tzv. dubnovou judikaturu), ale především od těch, které vyslovil Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, které se vztahují k právní úpravě obsažené v lex Ukrajina s účinností od 3. 9. 2025, podle níž postupoval i stěžovatel.

[20] Podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina, *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže*

pokračování

[...]

c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,

d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie, [...],

f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

[21] Podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina, Ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.

[22] Nejvyšší správní soud předepisuje, že stěžovatelova kasační argumentace není postavena na adresných námitkách proti odůvodnění napadeného rozsudku, ale jde spíše o obecnou polemiku s dosavadní judikaturou správních soudů, především pak Nejvyššího správního soudu. Je z ní současně patrná setrvalá neochota tuto již ustálenou judikaturu akceptovat a snaha nadále bránit tomu, aby se oprávněné vysídlené osoby (držitelé dočasné ochrany udělené samotným prováděcím rozhodnutím Rady z roku 2022, jimž členské státy pouze deklaratorně potvrzují tento status tím, že jim přiznávají jednotlivá práva s dočasnou ochranou spojená, především právo pobytu – viz odst. [19] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27), které byly původně registrovány k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, domohly v České republice svých práv. Kasační stížnost je tak na samé hranici projednatelnosti, nicméně lze z ní seznat, že stěžovatel nesouhlasí se závěry městského soudu týkajícími se v nynější věci aplikovaného § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina a s jeho názorem na postup, který stěžovatel zaujal ve věci žalobcovy žádosti.

[23] Městský soud upozornil, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina vyžaduje splnění dvou podmínek: (i) žadatel je nebo byl oprávněn k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě a zároveň (ii) stěžovatel zaslal Komisi oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina. Městský soud považuje tyto podmínky za kumulativní, již nesplnění jedné z nich tudíž vede k tomu, že žalobcová žádost nemůže být vrácena jako nepřijatelná, jak se přesto stalo v souzené věci. Stěžovatelova argumentace, která se vztahuje k podmínce (i), přitom již byla předchozí judikaturou, která je stěžovateli dobře známa, vyřešena.

[24] Stížnostním tvrzením, podle něžž směrnice o dočasné ochraně nezaručuje právo sekundárního pohybu, se Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře zabýval. Přímý účinek pravidla, podle něhož členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně, je rozveden v rozsudku ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29 (viz odst. [42] až [45]). Otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina se kasační soud zabýval po vydání rozsudku ve věci *Krasiliva* mnohokrát, počínaje již výše citovaným rozsudkem č. j. 5 Azs 273/2023-27. Existence práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu je podrobně popsána jednak v rozsudku

ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 (viz odst. [53] až [70]), a poté i v celé řadě navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž shledal postup stěžovatele vůči žadatelům jako nezákonný zásah. Námitkami týkajícími se bodů 4 a 6 odůvodnění prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2025 se pak tento soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28 (a v dalších jej následujících), v němž vypořádal i námitku, podle níž prováděcí rozhodnutí nemůže rozšířit rozsah práv, která jsou držitelům dočasné ochrany přiznána, stejně jako i argumentaci týkající se jednostranných prohlášení České republiky a Německa (srov. odst. [13] až [15] zmiňovaného rozsudku). Vzhledem k tomu, že stěžovatel svou argumentaci pouze opakuje, aniž by reflektoval její dřívější vypořádání, Nejvyšší správní soud odkazuje na příslušné pasáže uvedených rozsudků, které jsou stěžovateli známy, a není třeba je proto na tomto místě opakovat.

[25] Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje argumentaci i ve vztahu k druhé z podmínek (týkající se oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina), vůbec nebere v potaz, že se městský soud pro nadbytečnost této otázky nevěnoval (viz odst. 19. napadeného rozsudku). V tomto ohledu jdou stěžovatelova tvrzení zcela mimo *ratio decidendi* napadeného rozsudku.

[26] Nejvyšší správní soud pro úplnost stručně doplňuje i úvahy ke stěžovatelovým dalším tvrzením, byť taktéž nemíří přímo proti závěrům vysloveným městským soudem. Ke stěžovatelovu odkazu na jednostranné prohlášení České republiky a Spolkové republiky Německo k závazku neuplatňovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně lze uvést, že jednostranně se od společného prohlášení jej neuplatňovat odchýlit nelze. Členské státy Evropské unie učinily toto společné prohlášení („*S cílem podpořit členské státy, které jsou hlavními vstupními místy hromadného přílivu vysídlených osob prchajících před válkou z Ukrajiny, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 4. března 2022, a s cílem prosazovat rovnováhu mezi úsilím všech členských států se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 směrnice 2001/55/ES na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s uvedeným prováděcím rozhodnutím Rady a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.*“ – důraz přidán soudem), z něž vyplývá, že aktivovaly napříč celou Evropskou unií možnost, s níž výslovně počítá poslední věta čl. 11 směrnice o dočasné ochraně („*Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.*“). Není přitom podstatné, že se jedná o dohodu mnohostrannou, neboť i na ni lze nahlížet jako na sérii dvoustranných dohod. To potvrzuje rovněž prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2022 (bod 15 jeho odůvodnění). Na vyloučení čl. 11 se pak nic nezměnilo ani po přijetí prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2025 (viz bod 5 odůvodnění). Jeho normativním obsahem je „pouhé“ prodloužení trvání dočasné ochrany o další rok. Bod 6 odůvodnění tohoto prováděcího rozhodnutí pak toliko upřesňuje, že práva v souvislosti s dočasnou ochranou nemají být čerpána ve dvou státech zároveň. Nevyvrací však možnost jejich postupného čerpání, tedy možnost druhotné volby státu pobytu, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil ve výše zmiňované judikatuře.

[27] Také kasační argumentaci, podle níž Česká republika „*počítá s využitím standardních imigračních kanálů*“ (což podle stěžovatele obnáší možnost požádat o pobytové oprávnění u Generálního konzulátu České republiky ve Lvově), stěžovatel uplatňuje bez jakékoliv návaznosti na konkrétní závěry vyslovené v napadeném rozsudku. I ta tedy míří mimo

pokračování

rozhodovací důvody napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud proto neshledává důvod se jí více zabývat. Zbývá dodat, že městský soud v napadeném rozsudku nevyslovil, že by žalobce neměl žádnou jinou možnost, jak by mohl získat v České republice pobytové oprávnění, nýbrž se zabýval zákonností stěžovatelova postupu při vyřizování žalobcovy žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany.

[28] Obdobně se s předmětem posouzení ze strany městského soudu mívá i obsáhlé stěžovatelovo pojednání o průběhu legislativního procesu týkajícího se přijetí novely lex Ukrajina (zákon č. 314/2025 Sb.) účinné od 3. 9. 2025. Pro posouzení věci [o správnosti úvah městského soudu o nesouladu aplikovaného § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina s unijním právem a o nezákonném postupu žalovaného při vyřizování žalobcovy žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany] nelze z těchto obsáhlých tvrzení stěžovatele ničeho vyčíst, a proto ani jim není Nejvyšší správní soud povinen se více věnovat.

[29] Navrhuje-li konečně stěžovatel také to, aby Nejvyšší správní soud opětovně položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru, neuvádí, jak by taková nová předběžná otázka měla znít, a především neuvádí, že by zodpovězení nějaké předběžné otázky bylo potřebné k posouzení souladu § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina s unijním právem. Opakuje pouze své přesvědčení, že odpověď Soudního dvora v rozsudku ve věci *Krasiliva* na předchozí předběžnou otázku je vykládána chybně, aniž ale současně rozporuje závěr městského soudu, podle nějž ve zmíněném ustanovení jde *de facto* o spojení dvou dosavadních důvodů nepřijatelnosti, doplněné o další podmínku, která je plně v moci stěžovatele. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud neshledává jakýkoliv důvod pro opětovné položené předběžné otázky.

[30] Nejvyšší správní soud tudíž ve shodě s městským soudem uzavírá, že vrácením žádosti žalobkyně o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelné se stěžovatel dopustil nezákonného zásahu. Je tedy povinen v souladu se závazným právním názorem městského soudu žalobcovu žádost o udělení tohoto povolení k pobytu v České republice přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žalobce o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky postupovat s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu způsobem, který je také podrobně nastíněn v odst. [78] výše již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42.

V.

[31] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení proto nemá. Žalobce jako v řízení úspěšný účastník by právo na náhradu nákladů řízení měl, žádné náklady mu však prokazatelně nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu